

melse. Jeg har talt med flere Fabrikanter, der sagde: I kan godt købe af os for 40 Kr., thi I kan faa 50 Ar til at tage og betale det i. Paa den Maade kan man omgaa Loven, men jeg synes rigtigst, at Lovens Ord bør være tydelige. Der er en Ting, der har særlig Interesse for os Landbrugere, og det er Arsenit til Kreaturvast. Den ærede Justitsminister har for tilbudt et Medlem her i Salen, at han maatte blive Kottejæger. Jeg tror for Resten, han skulde gøre alle danske Landmænd til Kottejægere, saa at vi kunde faa Lov til at bruge Arsenit til Kreaturvast. Det er her foreslaaet, at en Dyrlæge ikke selv maa lave det til — man skulde dog tro, at han kunde det — men at man skal købe paa Apoteket. Jeg synes, det er urimeligt, at vi skulle betale saa dyre Penges for vor Kreaturvast. Og saa skulle vi have en Dyrlæge til at se paa det, foreslaar den højtærede Justitsminister. Jeg tror ikke, at det nogen Sinde kan gaa. Jeg gad nok vide, hvor længe en Dyrlæge vilde være om det, naar han skulde føre Tilsyn med al Kreaturvast i sit Distrikt. Jeg tror ikke, at han vilde naa gennem mere end $\frac{1}{8}$ af de Kreaturer, man har i et Herred, hvor der jo gerne er een Dyrlæge. Dersom man ikke vilde betro en Mand selv at vasse sine Kreaturer, saa kunde man saa Mænd omkring i Sognene til at paatage sig dette Tilsyn. Man maa da endelig ikke tro, at det er Dyrlægen selv, der vasser Kreaturerne. Nej, der, hvor jeg er kendt, gaar det saadan til, at det er en Karl eller to, der vasser Kreaturerne, medens Ejeren og Dyrlægen saa sig en bedre Krostoft. Det gaar der, som det er mig meddelt — det er vist ikke nogen ukendt Ufsit — at det gaar ved de aarlige Apotekervisitationer. Det gaar der, ligesom det gif i gamle Dage paa Landet, hvor man lavede Brændevin selv. Naar der kom nogle, som skulde se efter, om Folk havde deres Sager i Orden med Hensyn til Brændevinsbrændingen, saa sendte man Bud til Naboen, at nu kom de — ja, Gæsthye tør jeg ikke sige — men nu kom Øvrigheden, og naar Naboen saaledes fik det at vide, gif han ud paa Marken og gravede sine Sager ned; efter at Tilsynet var borte, begyndte man saa raskt væk at brænde igen. Saaledes gaar det nok ogsaa med Apotekervisitationen. Man sender Bud fra det ene Apotek til det andet og siger: Have I eders Sager i Orden og Krostosten særdig? Nu kommer Embedsmanden og ser efter. Der blev sagt, at ved Kreaturvast skulle de Kar og forskelligte Gryder, hvis de ikke kunne bruges, slaas i Stykker. Jeg tænker, at vi Landboere kunne nok haade blande og vasse, det er slet ikke

jaa farligt, og det er vistnok ogsaa i enhver Mand's Interesse, at hverken Kreaturer eller Børn komme til denne Gift. Jeg forsikrer, at man godt kan bruge de Gryder, man den ene Dag har benyttet til Vast af Kreaturer, naar de blot blive rengjorte, til at koge Suppe i den anden Dag; der er ikke Spor af Risiko derved. For at komme til Sagen vil jeg sige, at jeg mener, man skulde lade Materialisterne faa Lov til at handle med de af disse Sager, som det kan tillades, der er ikke i mindste Maade Fare derved. Det er en Vilkaarlighed, hvormed man behandler Materialisterne og derved Befolkningen, naar man vil nægte dette, og det bliver tilslige meget dyrere. Jeg mener, at naar der blev Konkurrence, kunde baade store og smaa faa de nødvendige Medikamenter nogenlunde billig. Jeg skal nævne et Tilfælde, hvor en Apoteker har vist sig meget storbrunstig overfor en Materialist. Denne Mand havde ikke gjort andet, end at han havde folgt engelsk Sakrits, og det skulde man synes var meget lidt farligt, men hvad gjorde Apotekeren? Han anlagde Sag mod Materialisten, men Højesteret var dog saa fornuftig at fristende denne. Lad os tænke os f. Eks. Hoffmannsdræber; dem kan man ikke købe hos Materialisten, men man skal købe dem hos Apotekeren, derimod kan man hos Materialisten købe det, hvoraf de laves, og selv lave dem, det hele er een Del Nafta og tre Dele Spirit. Naar man blander dette sammen, faar man de dejligste Hoffmannsdræber, man kan tænke sig, men dem maa Materialisten ikke sælge. Akturat paa samme Maade gaar det med Salmiakmisktur. Man kan købe Salmiak og Sakrits hos Materialisten, men man kan ikke købe Miskturen hos ham; den skal man købe hos Apotekeren og betale den meget højt. De fleste ere dog nu saa kloge, at de selv lave den, thi det samme, man kan have for 10 Ore, skal man give 30, 40 Ore for paa Apoteket. Jeg mener, at det er en Sats, man lægger paa Befolkningen, som man ikke bør lægge paa den. Sur Misktur, der koster 5 Ore, naar man selv laver den, giver man maaske 30, 40 à 50 Ore for paa Apotekerne. Den bestaar af Svovlsyre, Hindbærssaft og almindeligt Vand. Man kan købe Syren hos Materialisten — Vandet har man jo selv — men man kan ikke hos Materialisten købe Miskturen særdig, det er ikke tilladt. Jeg mener, det er en Vilkaarlighed, som vi maa se at komme bort fra af Hensyn baade til den store Befolkning og til Materialisterne, der dog have taget farmaceutisk Eksamen lige saa vel som Apotekerne. Vi bør stræbe hen til, at hele den store Almenhed kan faa sine Sager paa den billigste Maade.